

Cartea lui Daniel - Numărul o sută cincizeci și șase

Dezvăluirea ultimei vedenii a lui Daniel: o perspectivă milerită asupra adevărilor profetice pentru astăzi

Jeff Pippenger
2024-03-24

Începem examinarea ultimei vedenii a lui Daniel aplicând principiul reprezentat de Alfa și Omega, care arată că El identifică întotdeauna sfârșitul cu începutul. Prin urmare, Belteșatar, care este Daniel în chiar primul verset al ultimei vedenii a lui Daniel, ar fi, de asemenea, reprezentat în ultima parte a aceleiași vedenii. Am stabilit că Belteșatar reprezintă poporul legământului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, care înțelege „chazon”, vedenia istoriei profetice, așa cum este reprezentată de cuvântul „lucru” din versetul întâi. Acea vedenie a istoriei profetice este „cele șapte vremuri” din Levitic douăzeci și șase, care echivalează cu două mii cinci sute douăzeci de ani. Belteșatar înțelege, de asemenea, „vedenia” din versetul întâi, care este vedenia „mareh” de două mii trei sute de ani, ce reprezintă apariția bruscă a lui Hristos.

În capitolul doisprezece, Daniel reprezintă mișcarea primului înger și, de asemenea, mișcarea celui de-al treilea înger, căci ambele mișcări împlinesc pilda celor zece fecioare. În capitolul doisprezece se află cel puțin cinci adevăruri care au făcut parte din mișcarea millerită și care reprezintă adevăruri pe care și mișcarea celui de-al treilea înger trebuie să le experimenteze și să le înțeleagă. Ambele mișcări împlinesc pilda celor zece fecioare, iar fecioarelor înțelepte din ambele mișcări li se cere să înțeleagă acel fapt profetic. Ambele mișcări trebuie să înțeleagă primul adevăr profetic la recunoașterea căruia Miller a fost condus, așa cum este reprezentat de „de șapte ori” din Levitic douăzeci și șase. Celelalte trei experiențe și înțelegeri paralele se găsesc în ultimele câteva versete ale capitolului.

Și de la vremea când jertfa necurmată va fi înlăturată și va fi așezată urâciunea pustiirii, vor fi o mie două sute nouăzeci de zile. Fericit este cel ce așteaptă și ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile. Iar tu, mergi pe calea ta până la sfârșit; căci te vei odihni și vei sta în sorțul tău la sfârșitul zilelor. Daniel 12:11-13.

Rămășița poporului lui Dumnezeu din cartea Apocalipsei are trei caracteristici profetice principale. Ea păzește poruncile lui Dumnezeu, are credința lui Isus și susține Duhul Profetiei.

Și mi-a zis: Scrie: Fericțiți sunt cei chemați la ospățul nunții Mielului. Și mi-a zis: Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu. Iar eu am căzut la picioarele lui ca să mă închin lui. Dar el mi-a zis: Vezi să nu faci aceasta; eu sunt un împreună-slujitor cu tine și cu frații tăi, care au mărturia lui Iisus; închină-te lui Dumnezeu; căci mărturia lui Iisus este duhul prorociei. Apocalipsa 19:9, 10.

Milleriții au înțeles corect că „necurmatul”, din cartea lui Daniel, reprezenta păgânismul și că „timpul în care «necurmatul» a fost «înlăturat»” a fost anul 508. A respinge acel adevăr înseamnă a respinge autoritatea „mărturiei lui Isus”, care „este Duhul Profeției”, căci Duhul Profeției arată în mod clar că Milleriții au avut dreptate în înțelegerea lor cu privire la „necurmatul”.

Atunci am văzut, cu privire la „Necurmatul”, că termenul „jertfă” a fost adăugat de înțelepciunea omenească și nu aparține textului; și că Domnul a dat înțelegerea corectă a acestuia celor care au proclamat strigătul orei judecării. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți asupra înțelegerii corecte a „Necurmatului”; dar de la 1844 încoace, în mijlocul confuziei, au fost îmbrățișate alte vederi, iar întunericul și confuzia au urmat. Review and Herald, 1 noiembrie 1850.

Milleriții au înțeles că rezistența păgânismului împotriva ascensiunii papalității la putere în anul 538 a fost înlăturată în anul 508. Milleriții aveau dreptate, dar înțelegerea lor era limitată. Poporul lui Dumnezeu din zilele din urmă, care este reprezentat de Belteșatar în versetul întâi, va vedea că intervalul de la anul 508 la 538 reprezintă o perioadă profetică, prefigurată de cei treizeci de ani de pregătire din istoria lui Hristos care au precedat investirea Sa cu putere la botezul Său. Ei vor vedea că această perioadă profetică reprezintă, de asemenea, perioada profetică dintre 1776 și 1798 și că toate cele trei perioade reprezintă timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, care a început la 11 septembrie 2001 și se va încheia odată cu apropiata lege duminicală.

În capitolul doisprezece, Daniel îi reprezintă pe milleriți și cele cinci adevăruri și experiențe importante, care urmează să fie repetate în cei reprezentați de Belteșatar. A treia dintre adevărurile și experiențele milleriților este „viziunea corectă asupra «necurmatului», ... Domnul a dat-o ... celor care au proclamat strigătul orei judecării.” A respinge acel adevăr înseamnă a respinge scrierile lui Ellen White, care constituie Duhul Profeției. A patra dintre adevărurile și experiențele milleriților, și ale solilor îngerului al treilea, este profeția celor o mie trei sute treizeci și cinci de ani, care a început în anul în care «necurmatul» a fost înlăturat, în 508.

Începând cu anul 508, o perioadă de o mie trei sute treizeci și cinci de ani conduce la 1843, dar nu pur și simplu la 1843, căci profeția indică de fapt chiar ultima zi a anului 1843, deoarece spune: „Ferice de cel ce așteaptă și ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile.” Cuvântul ebraic tradus prin „ajunge” este „naga” și înseamnă „a atinge” sau „a pune mâna pe”. Profeția înseamnă, așadar: „Ferice de cel ce așteaptă și” atinge sau pune mâna pe 1843.

Binecuvântarea așteptării în istoria milerită a fost pentru acele fecioare înțelepte care au trăit prima dezamăgire, dar au așteptat „vedenia care zăbovea”. În timp ce mileriții așteptau „vedenia care zăbovea”, în împlinirea pildei celor zece fecioare și a capitolului doi din Habacuc, au fost binecuvântați. În acel timp de zăbovire au înțeles că împlineau pilda și că la sfârșit vedenia avea să „vorbească”. Timpul lor de zăbovire și dezamăgirea lor se întemeiau pe identificarea eronată potrivit căreia cei două mii trei sute de ani s-ar fi încheiat în 1843, dar vedenia era de fapt pentru 1844. Dezamăgirea lor se întemeia pe experiența care se produsese când anul 1843 s-a încheiat fără revenirea lui Hristos. Dezamăgirea lor, precum și binecuvântarea rostită asupra celor care de atunci au ales să aștepte, aveau la bază chiar ultima zi a anului 1843, care „atinge” sau „ajunge la” 1844.

Experiența primei dezamăgiri, ca împlinire a pildei celor zece fecioare, este înțeleasă și repetată de către cei reprezentați de Belteșatar. Al cincilea aspect, deopotrivă adevăr și experiență, pe care îl vor recunoaște cei reprezentați de Belteșatar este că, la "sfârșitul zilelor", Daniel va "sta în sorțul său".

„Daniel a stat în partea sa de moștenire de când pecetea a fost îndepărtată și lumina adevărului a strălucit asupra viziunilor sale. El stă în partea sa de moștenire, purtând mărturia care trebuia să fie înțeleasă la sfârșitul zilelor.” Sermons and Talks, volumul 1, 225, 226.

Milleriții au experimentat procesul de curățire îndeplinit prin creșterea cunoștinței care a izvorât din cartea lui Daniel, când aceasta a fost desigilată în 1798. Cei reprezentați de Belteșatar vor experimenta procesul de curățire îndeplinit prin creșterea cunoștinței care a izvorât din cartea lui Daniel, când aceasta a fost desigilată în 1989. Ei vor înțelege, de asemenea, că cartea lui Daniel are un scop special în pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii.

Când Dumnezeu îi dă unui om o lucrare deosebită de îndeplinit, el trebuie să stea în sorțul și în locul său, precum Daniel, gata să răspundă chemării lui Dumnezeu, gata să îplinească scopul Său. Manuscript Releases, volumul 6, 108.

Ca foști laodiceeni, cei reprezentați de Belteșatar vor recunoaște că prin cărțile Daniel și Apocalipsa, care sunt una și aceeași carte, este îndeplinită redeșteptarea finală.

„Când cărțile lui Daniel și Apocalipsa vor fi mai bine înțelese, credincioșii vor avea o experiență religioasă cu totul diferită. ... Un lucru va fi cu siguranță înțeles din studiul Apocalipsei: că legătura dintre Dumnezeu și poporul Său este strânsă și hotărâtă.” Credința pe care o trăiesc, 345.

Ca foști laodiceeni, ei vor fi recunoscut starea lor laodiceană și faptul că erau, din punct de vedere spiritual, la fel de morți ca o vale de oase uscate, iar ca răspuns la mărturia deschisă cu privire la starea lor de morți și pierduți vor recunoaște nevoia de a fi vii drept prioritatea cea dintâi.

O redeșteptare a adevăratei evlavii în mijlocul nostru este cea mai mare și cea mai urgentă dintre toate nevoile noastre. A căuta aceasta ar trebui să fie întâia noastră lucrare. Selected Messages, cartea 1, 121.

Făgăduința Bibliei este că oricine caută va găsi, iar Duhul Sfânt îl va conduce apoi să înțeleagă că tocmai cărțile lui Daniel și Apocalipsa sunt cele care produc redeșteptarea necesară.

„Când noi, ca popor, vom înțelege ce înseamnă această carte pentru noi, se va vedea în mijlocul nostru o mare redeșteptare.” Mărturii pentru slujitori, 113.

Finalul ultimei viziuni a lui Daniel, așa cum este prezentat în capitolul doisprezece, identifică experiența care dă naștere poporului de legământ al lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, așa cum este reprezentat prin Belteșatar în primul verset al ultimei viziuni. Acolo Daniel, reprezentat ca Belteșatar, înțelege atât viziunea internă a celor două mii trei sute de ani, cât și viziunea externă a celor două mii cinci sute douăzeci de ani. El înțelege „cuvântul” și „viziunea”. El înțelege viziunea chazon și viziunea mareh. El înțelege călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii și restaurarea

sanctuarului și a oștirii. El înțelege atât viziunea de la râul Ulai, cât și viziunea de la râul Hiddekel.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Este nevoie de un studiu mult mai aprofundat al Cuvântului lui Dumnezeu; în mod deosebit, Daniel și Apocalipsa ar trebui să primească atenție cum nu s-a mai întâmplat niciodată în istoria lucrării noastre. S-ar putea ca, în anumite privințe, să avem mai puțin de spus în ceea ce privește puterea romană și papalitatea; dar ar trebui să atragem atenția asupra a ceea ce profeții și apostolii au scris sub inspirația Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Duhul Sfânt a rânduit lucrurile astfel, atât în transmiterea profeției, cât și în evenimentele înfățișate, încât să ne învețe că agentul omenesc trebuie ținut în umbră, ascuns în Hristos, iar Domnul Dumnezeu al cerului să fie înălțat, împreună cu Legea Sa. Citiți cartea lui Daniel. Evocați, punct cu punct, istoria împărățiilor reprezentate acolo. Priviți oamenii de stat, consiliile, armatele puternice și vedeți cum a lucrat Dumnezeu pentru a smeri mândria oamenilor și pentru a culca în țărână slava omenească...

Lumina pe care Daniel a primit-o de la Dumnezeu a fost dată în mod deosebit pentru aceste zile de pe urmă. Vedeniile pe care le-a văzut pe malurile Ulaiului și Hidechelului, marile râuri ale Șinearului, sunt acum în curs de împlinire, iar toate evenimentele profețite se vor împlini curând.

Luăți în considerare circumstanțele națiunii evreiești în vremea în care au fost date profețiile lui Daniel.

Să acordăm mai mult timp studiului Bibliei. Nu înțelegem Cuvântul așa cum se cuvine. Cartea Apocalipsei se deschide cu o poruncă adresată nouă de a înțelege învățătura pe care o conține. „Fericit este cel ce citește și cei ce aud cuvintele acestei profeții”, declară Dumnezeu, „și păzesc cele scrise în ea; căci vremea este aproape.” Când noi, ca popor, vom înțelege ce înseamnă această carte pentru noi, se va vedea în mijlocul nostru o mare trezire. Nu înțelegem pe deplin învățăturile pe care le transmite, în ciuda poruncii care ne-a fost dată de a o cerceta și a o studia.

În trecut, învățătorii au declarat că Daniel și Apocalipsa sunt cărți pecetluite, iar poporul s-a îndepărtat de ele. Vălul a cărui aparentă taină i-a împiedicat pe mulți să-l ridice a fost înlăturat de pe aceste părți ale Cuvântului Său de însăși mâna lui Dumnezeu. Însuși numele „Apocalipsa” contrazice afirmația că este o carte pecetluită. „Apocalipsă” înseamnă că ceva de mare însemnătate este revelat. Adevărurile acestei cărți sunt adresate celor care trăiesc în aceste zile din urmă. Stăm, cu vălul ridicat, în locul sfânt al lucrurilor sfinte. Nu trebuie să rămânem afară. Trebuie să intrăm, nu cu gânduri nepăsătoare și ireverențioase, nu cu pași impetuoși, ci cu reverență și cu teamă de Dumnezeu. Ne apropiem de vremea când profețiile cărții Apocalipsei urmează să se îplinească...

Avem poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos, care este duhul profeției. În Cuvântul lui Dumnezeu se găsesc nestemate neprețuite. Cei care cercetează acest Cuvânt ar trebui să-și păstreze mintea limpede. Niciodată nu ar trebui să dea curs poftelor pervertite în mâncare sau băutură.

Dacă vor face aceasta, mintea va fi confuză; nu vor putea suporta încordarea cercetării în profunzime pentru a afla înțelesul acelor lucruri care se referă la scenele de încheiere ale istoriei acestui pământ.

Când cărțile lui Daniel și Apocalipsa vor fi înțelese mai bine, credincioșii vor avea o cu totul altă experiență religioasă. Le vor fi date asemenea întrezăriri ale porților deschise ale cerului, încât inima și mintea vor fi pătrunse de caracterul pe care toți trebuie să-l dezvolte, pentru a dobândi fericirea care va fi răsplata celor cu inima curată.

Domnul îi va binecuvânta pe toți cei care vor căuta cu smerenie și blândețe să înțeleagă ceea ce este descoperit în Apocalipsa. Această carte conține atât de mult, încărcat de nemurire și plin de slavă, încât toți cei care o citesc și o cercetează cu sârguință primesc binecuvântarea celor „ce aud cuvintele acestei profeții și păzesc cele care sunt scrise în ea”.

Un lucru va fi neîndoielnic înțeles din studiul Apocalipsei — că legătura dintre Dumnezeu și poporul Său este strânsă și hotărâtă.

Se vede o legătură minunată între universul ceresc și această lume. Lucrurile descoperite lui Daniel au fost ulterior completate de revelația făcută lui Ioan pe Insula Patmos. Aceste două cărți ar trebui cercetate cu atenție. De două ori, Daniel a întrebat: "Cât va mai fi până la sfârșitul timpului?"

Eu am auzit, dar n-am înțeles; atunci am zis: O, Doamne, care va fi sfârșitul acestor lucruri? Iar El a zis: Du-te pe drumul tău, Daniele; căci cuvintele sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii; iar cei răi vor face răul; și niciunul dintre cei răi nu va înțelege, dar cei înțelepți vor înțelege. Iar de la vremea când jertfa necurmată va fi înlăturată și când va fi așezată urâciunea pustiirii vor fi o mie două sute nouăzeci de zile. Fericit este cel ce așteaptă și ajunge până la o mie trei sute treizeci și cinci de zile. Iar tu, du-te pe drumul tău până la sfârșit; căci te vei odihni și te vei ridica la sorțul tău la sfârșitul zilelor.

A fost Leul din seminția lui Iuda cel care a rupt pecetea cărții și i-a dat lui Ioan descoperirea a ceea ce are să fie în aceste zile de pe urmă.

Daniel a stat la sorțul lui pentru a-și depune mărturia, care a fost pecetluită până la vremea sfârșitului, când solia îngerului dintâi avea să fie proclamată lumii noastre. Aceste lucruri sunt de o importanță infinită în aceste zile din urmă; dar, pe când „mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii”, „cei răi vor face răul, și niciunul dintre cei răi nu va înțelege”. Cât de adevărat este lucrul acesta! Păcatul este călcarea Legii lui Dumnezeu; iar cei care nu vor primi lumina cu privire la Legea lui Dumnezeu nu vor înțelege proclamarea soliilor primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger. Cartea lui Daniel este desigilată în revelația dată lui Ioan și ne poartă înainte până la ultimele scene ale istoriei acestui pământ.

"Vor ține oare frații noștri seama de faptul că trăim în mijlocul primejdiilor zilelor de pe urmă? Citiți Apocalipsa în legătură cu Daniel. Predați aceste lucruri." Mărturii pentru slujitori, 112-115.